

De beide galerijen aan de noord- en zuidkant van de kerk, dateren van 1927-1934. De toren zakte al eeuwen scheef. In 1925 helde de toren 138 cm naar het oosten (*1) en bedreigde daardoor het kerkgebouw. De situatie werd onhoudbaar. Op last van de directeur van het Rijksbureau voor de Monumentenzorg werd de kerk gesloten. Na veel plannen en papierwerk werd begonnen aan een grondige restauratie, die ruim zeven jaar zou duren. De ondergrond van de toren werd versterkt en in de kerkruimte kwamen grote betonnen steunberen. Tussen de beide steunberen werden een kosterskamer, een predikantskamer en een archiefruimte gebouwd. Daarboven werd het orgel geplaatst.

De kerkruimte, het eigenlijke schip van de kerk, was daardoor sterk verkleind, waardoor er veel zitplaatsen voor kerkgangers verloren gingen. Het dwarspand van de kerk (oorspronkelijk een kruiskerk!) ging de kerkruimte overheersen. Vanwege de verbreding van het dwarspand, werd ook de kap verhoogd (van 19 naar 25 meter).

Om dat tekort aan zitplaatsen op te heffen, zijn boven de kerkbanken aan de zijkanten van de kerk, galerijen gebouwd. Ze zijn versierd met Bijbelse voorstellingen. Boven elke afbeelding staat de tekst uit de bijbel. De zuidgalerij heeft verhalen uit het Nieuwe Testament, de noordgalerij uit het Oude Testament. De houtsnijwerken zijn ontworpen door beeldhouwer Theo Vos. Het is decoratieve kunst in de art-Deco stijl (1920-1939).

*1 In vergelijking met de bekende scheve toren van Pisa, valt het scheefstaan nog mee. Die toren staat 250 cm uit het lood. Dat is een hellingspercentage van ongeveer 10 %. Tussen de loodrechte lijn, iets staat helemaal recht, en de lijn van de helling (uit het lood) is dus op het hoogste punt van de toren, een ruimte, een afstand van 250 cm. Dan valt het scheefzakken (nu gestopt) van de toren van de Bartholomeuskerk nog mee.

